

[Enggaard.]  
 og formueskat skulle være 2 ingredienser, der kunne gå ind i en sådan finanspolitik. Jeg skal ikke påtage mig at bedømme den egentlige økonomiske virkning af disse ingredienser fuldt ud, men vil bare gøre opmærksom på, at nogen særlig stærk finanspolitisk virkning i hvert fald i øjeblikket og i den første tid har disse to skatteformer ikke. Derfor vil jeg indtil videre hævde, at socialdemokratiets forslag her i dag om at lade kapitalvindingsskat og formueskat være de finanspolitiske ingredienser, som kunne afbalancere antiinflationens programets virkninger, ikke er særlig værdifulde.

Jeg var en smule skuffet over, at socialdemokratiets ordfører mente, at afviklingen af valutaunderskuddet kunne strækkes over en væsentlig længere periode end den, regeringen havde forudsat. Jeg mener i og for sig, at den målsætning, som regeringen har lagt op til, nemlig en afvikling over 2-3 år, er det længste, som synes rimeligt, og kunne det gå lidt hurtigere, så skete der jo ingen ulykke her i Danmark, hvis vi skulle opleve dette, at vi havde overskud på vort betalingsforhold til udlandet.

**Niels Helyeg Petersen:** Ja, i tidens ånd afslørede hr. Haunstrup Clemmensen sig jo her til sidst som et ægte blomsterbarn. Jeg kan ikke følge det blomstrende sprog, men vil gøre nogle ganske få bemærkninger om debattens forløb.

Det er blevet sagt fra socialdemokratiets side, at man giver betinget tilslutning til den finanspolitiske linje. Hvis jeg var regering, ville jeg glæde mig over tilslutningen, hvad enten den er mere eller mindre betinget. Jeg gør det i hvert fald, fordi det er glædeligt, at finanspolitiske overbud eller underbud, hvad man vil, nu hermed synes foreløbigt i hvert fald, at være lagt på hylde fra det store oppositionspartis side. Dette har hele tiden været en første betingelse for, at vi med mening kunne diskutere den økonomiske politik.

Så vil jeg sige om 15. maj dagsordenen, at det glædede mig meget, hvad hr. Per Hækkerup sagde til sidst, for det synes mig, at med den udtalelse er der taget megen dramatik ud af den sag. Hvad jeg sagde, var, at jo mere man hæftede sig ved 15. maj dagsordenen, jo mere formelt stillede man det

op, og jo mindre koncentrerede man sig om de reelle økonomiske vanskeligheder. Dette synspunkt tilsluttede hr. Per Hækkerup sig. Jeg er ikke formalist, blev der sagt, og det synes jeg er godt. Hvad der er kommet ud af denne debat, er altså enighed om, at i hvert fald på dette punkt skal man ikke hænge sig i det formelle, men beskæftige sig med det reelle, og det tror jeg er en meget vigtig ting for den fremtidige drøftelse.

Igen drog socialdemokratiets ordfører frem, at det ikke var tilrådeligt at skynde sig for meget med at nedbringe underskuddet, der måtte godt gå tid, det var ingen hasteopgave. Jeg tror ikke, jeg er enig i det synspunkt, men jeg vil dog gøre den betragtning gældende, at i samme omfang man indskiber sig i det synspunkt, i samme omfang man svækker kravet til en hurtig nedbringelse af underskuddet, i samme omfang styrker man kravet om, at de aftaler, der skal indgås, skal være langsigtede. Og det er i hvert fald en betingelse, man på forhånd vil stille, hvis man skal fravige kravet om den meget hurtige nedbringelse, men det tror jeg i øvrigt ikke situationen opfordrer til. Jeg tror, det er overordentlig vigtigt, som det er sagt af flere talere, for tilliden til folketinget — og her tænker jeg ikke på tillid til de enkelte partier — at vi løser de økonomiske problemer i en høj grad af enighed. Det kan gøres; det kan også gøres, uden at nogen skal lide alvorlige afsavn. Det kan gøres, og det bør gøres.

**Poul Dam:** Vore to grønlandske kolleger nævnte spørgsmålet om posten til Grønland, og det har senere været nævnt af statsministeren og af hr. Per Hækkerup. Jeg synes, det er en ulykkelig løsning, der blev truffet på et ulykkeligt tidspunkt, hvor vi ikke havde lejlighed til at snakke om det i folketinget, og jeg vil opfordre til, at vi prøver en forhandling, prøver, om man ikke kunne finde en mere forstandig løsning. Der er forskellige ting, man kunne tænke sig, som i hvert fald kunne sikre, at formidlingen af de tryksager, som i ganske særlig grad kan udbrede kendskabet til danske forhold i Grønland og til grønlandske forhold i Danmark — for portoforhøjelsen virker jo begge veje — kunne komme igennem.

Jeg bemærkede mig allerede i hr. Haunstrup Clemmensens tale ordene om de andre